

netop Finantslovsforslaget for det kommende Aar, og naar man altsaa vil henvise til, at det er den gjældende Finantslovs Budget, siger jeg, at det er intet Budget, der gjælder, naar Finantsaaret er omme. Saa bliver altsaa Forslaaelsen den, at Udtrykket „efter de hidtil gjældende Regler“ angiver, hvilke Udgifter der skulle anses for løbende, og der kan ogsaa efter Omstændighederne være Spørgsmaal om, at selvsølgelig disse Normer bestemme Størrelsen deraf. Men hvor de mangle, hvor de ere varierende efter de enkelte Aar, suppleres de ved Henvisning til Finantslovsforslaget, og vil man sige, at det er en Ufattelse, som kun gjøres gjældende fra denne Side, vil jeg henvise til Forhandlingerne f. Ex. Sp. 1025—26, hvor netop den samme Opfattelse er gjort gjældende, Forskjellen mellem Finantslovsforslaget og den midlertidige Finantslov, som sat i en Forskjel i Henseende til, hvilke Udgifter der afholdes og for hvor lang Tid, men ingenlunde i noget videregaaende Maal.

Saa indvender man herimod, at ved saaledes at lægge Finantslovsforslaget til Grund, borttager man ganske Interessen for at tilveiebringe en endelig Finantslov. Jeg skal dertil sige, at det er en Grund, som er fuldkommen berettiget at fremhæve, og jeg vil ogsaa indrømme, at ingen midlertidig Finantslov bør indrettes saaledes, at derved Interessen for den endelige Finantslovs Tilveiebringelse borttages. Men jeg vil ogsaa paa den anden Side fastholde, at den midlertidige Finantslov bør indrettes saaledes, at der skal være en Interesse for Finantslovens Tilveiebringelse fra alle Sider, ikke blot hos en enkelt Faktor, hvis Medvirken udkræves til dens Tilveiebringelse. Nu vil jeg spørge, dersom vi vedtage en midlertidig Finantslov af det gamle Indhold, ja, saa kan en Afdeling af Repræsentationen først sidde i 5—6 Maanedre og bestjære Finantsloven i den Grad, at det ikke er muligt at regjere med den, og naar saa den Tid er gaaet, vedtager man en midlertidig Finantslov, der fuldstændig sætter Statsstyrelsen paa Sultkur, og saa ventner man ganske rolig, indtil man er enig om en Finantslov. Jeg siger, at det er at øve Tvang imod Regjeringen, men det er en saadan ensidig Fremgangsmaade, som jeg ikke vil være med til. Nei, jeg mener, at der skal være Interesse efter den midlertidige Finantslovs Ufattelse hos alle Parter, at ogsaa Repræsentationen skal have Interesse i at komme bort fra den midlertidige Tilstand, og det vil den have, dersom den netop paa disse Omraader er udsat for, at

Finantslovsforslaget lægges til Grund, for saa vidt man ikke er enig om en endelig Finantslov. Vil man sige, at derved taber Regjeringen Interessen, saa svarer jeg: Nei, paa ingen Maade; thi Begrændsningen i Henseende til de Udgifter, som den midlertidige Finantslov hjemler Regjeringen at afholde, vil være saa stærk og saa betydningsfuld, at ingen Regjering af den Grund vil slaa sig til Ro med den midlertidige Finantslov. Jeg haaber ganske vist, at der er mange Udgifter, der kunne afholdes i Følge den, at den navnlig vil sætte Regjeringen i Stand til at føre Regjeringen paa en under de givne Forhold forsvarelig Maade. Jeg vil sige, at dersom jeg ikke troede det, vilde jeg ikke stemme for Loven. Enhver Repræsentation bør altid være pligtig til i saa Henseende at gjøre, hvad der staar i dens Magt for at muliggjøre Regjeringen og yde den de Midler, som udkræves til, at der kan regjeres forsvareligt. Det er en Konsekvens, som jeg for mit Vedkommende vil vedkende mig, men paa den anden Side er det ogsaa sikkert, at der vil være givet ved den midlertidige Lov en Begrændsning, som vil fremkalde den tilstrækkelige Interesse hos Regjeringen for at skaffe sig en endelig Finantslov. Men finder man saa, at det er umuligt at gaa ind paa den, finder man, at derved et eller andet Things Ret er saaledes foregrebet, at man ikke kan gaa med, ja, saa siger jeg, at saa er der i og for sig ingen Ulykke sket, saa lade vi blot denne Forhandling falde; thi et Forsøg skal der gjøres paa at komme til Enighed om de midlertidige Finantslove; det skal gjøres uhyld og i Haab om, at der dog kunde være Mulighed for at komme til Enighed. Men kan det ikke ske, vel, saa lade vi Spørgsmaalet om de Midlertidige falde og gaa med saa meget større Energi til Behandlingen af den endelige Finantslov, for saa vidt vi endelig en Gang faae den, thi saa haaber jeg, at den kunne vi dog vel have et vist Haab om at faae reddet ud af Samlingen. Det vilde dog være altfor galt, om vi efter at have siddet i saa mange Maanedre hverten fik Love eller en Finantslov. Det er Haabet om et Resultat paa det Omraade jeg derfor fremdeles vil henvise mig til, selv om det skulde vise sig, at Enighed om midlertidige Finantslove ikke kan tilveiebringes.

Udsig: Jeg for mit Vedkommende finder, at den høie Regjering har haft god Grund til at forelægge det nærværende Forslag til en midlertidig Finantslov. Det finder sin fuldstændige Forklaring i, hvad